

derretsgrænsen til 10.000 kr. har de senere års forhøjelse af erstatningerne som følge af stigende lønninger og forlængede opsigelsesfrister imidlertid ført til, at en række sager uden større juridiske problemer nu må anlægges ved landsretten. I en meget stor del af disse drejer det sig alene om at fastslå det faktiske forhold ved retsforholdets ophør, og parterne vil ofte stadig have bopæl inden for samme retskreds, således at disse spørgsmål hurtigt kan afklares ved parternes fremmøde for retten her. Ikke mindst lønmodtagerne, der ved arbejdsforholdets ophør har mistet deres løbende indkomst, vil være stærkt interesseret i at få den hurtigst mulige afgørelse. Der kan som anført af Carlsen opstå vanskelige juridiske spørgsmål i disse sager, men disse vanskeligheder er næppe større end dem, der kan opstå i andre sager, der behandles af underretten som 1. instans. Bestemmelsen i § 225, nr. 10, bør derfor efter rådets opfattelse udvides til at gælde alle sager, der opstår af forholdet mellem private arbejdsgivere og deres ansatte. Kun at henlægge funktionærsager til underretten ville som fremhævet af Carlsen give anledning til visse afgrænsningsvanskeligheder. Den foreslåede bestemmelse stiller derfor ikke krav om, at den ansatte er funktionær eller i øvrigt underordnet arbejdsgiveren. Den omfatter således f.eks. også direktører i et aktieselskab.

Bestemmelsen om underretsbehandling i lærlingelovens § 29 bliver herefter overflødig og bør ved lejlighed ophæves.

Bestemmelsen omfatter alene sager, der opstår af forholdet mellem private arbejdsgivere og deres ansatte. Når rådet ikke har ment at burde foreslå, at sager, der opstår af forholdet mellem det offentlige og dets ansatte, henlægges til underret, skyldes det, at der i sådanne sager ofte vil være foretaget en omfattende administrativ undersøgelse under forsæde af en forhørsleder, og der vil foreligge en beretning fra forhørslederen om undersøgelsen, jfr. §§ 20-24 i lov nr. 291 af 18. juni 1969 om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken. En række andre sager vil ofte have været genstand for forhandling mellem vedkommende styrelse og den organisation, som den ansatte tilhører. Der er en tendens i lovgivningen til at henlægge prøvelse af administrative afgørelser i sager, der har været underkastet en omfattende admini-

strativ undersøgelse, til landsretterne, jfr. § 26 i lov om fremgangsmåden ved ekspropriation af fast ejendom og § 13 c i lov om oprettelse af en landsskatteret og om tilsyn med skattelovgivningen m.v., og rådet har understøttet denne tendens i de udtalelser, som rådet har afgivet i konkrete sager. Det vil være i strid med denne tendens at henlægge sager, der opstår af forholdet mellem det offentlige og dets ansatte, til underret. På den anden side er disse sager så forskelligartede, at rådet ikke har ment at burde foreslå, at samtlige sager henlægges til landsret. Sager af den nævnte art, hvis genstand ikke overstiger 10.000 kr., vil således fortsat være underretssager.

Det bemærkes i denne forbindelse, at bestemmelsen i § 54 i loven om tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken i vidt omfang hindrer, at tvistigheder om overtrædelse eller fortolkning af indgåede aftaler om løn og andre ansættelsesvilkår eller af bestemmelser, der træder i stedet for sådanne aftaler, indbringes for domstolene.«

Retsplejerådets forslag i betænkningen blev ikke gennemført. Det var medtaget i det lovforslag, som justitsministeriet fremsatte på grundlag af betænkningen, men udgik under folketingets behandling af lovforslaget.

Det hedder bl.a. herom i retsudvalgets betænkning af 13. marts 1975 (Folketingstidende, tillæg B, sp. 109):

»Udvalget har endvidere modtaget skriftlig henvendelse fra højesteretssagfører E. Behrendt-Poulsen, landsretssagfører Philip Ingerslev og landsretssagfører H. G. Carlsen.

Udvalget har i tilslutning hertil drøftet, om de i forslaget § 1, nr. 2, omhandlede funktionærsager i den grad adskiller sig fra andre borgerlige retssager, at det er rimeligt at gennemføre en særregel, hvorefter disse sager altid uden hensyn til beløbsgrænsen skal behandles ved underretten. Det har været den overvejende opfattelse i udvalget, at dette ikke er tilfældet, og da det antal sager, som man i givet fald ville overføre fra landsretterne til underretterne, kun er af en størrelsesorden på ca. 75 om året, har udvalget ikke ment, at hensynet til aflastning af landsretterne blev gået for nær ved at lade funktionærsagerne følge hovedreglen om deling ved 30.000 kr.s grænsen.«

Retsplejerådet gentog sit forslag om at henlægge alle sager om forholdet mellem